

FODOR BALÁZS

röntgen

Talán csak a kialvatlanság, talán csak az uszoda klóros vize, talán a monitor, talán a városi levegő, talán valami idáig fel nem ismert allergia égeti a szemem ma, amikor a rézsút napsütés, a szívdobbanás-szerű hévzakatolás kerekíti tojásdaddá még fel-felvillanó, ki-kiugró, hullámokban előretörő életjeleim, ahogy elfelejtem, azt is, hogy rólad álmodtam és csak ez a furcsa röntgensugár világít át megfelelően, hogy az árnyékomban megpillantsalak.

úgy is van néha, hogy

makacs és elmozdíthatatlan
báránnyfelhők rekednek az égen,
mint gyerekszobafalra szögezett,
száraz, fehér vattapamacskok,
a szögek mentén repedezik,
lassan szétfeszül az égbolt,
hogy kinyíljon, mint egy virág
és bibéit, porzóit felajánlva,
szirmait szennyes ruhaként
elhajigálva áldozzon fel minden
emberit, a repedésekben forró
fényesség jelenik meg és,
mint dinnyehéjat a konyhakés,
felrepezsti, amíg a kupola
össze nem roppan végleg,

de mielőtt ez megtörténne
a hasító penge piros izzásba
kezd, azután önnön melegétől
olvadtan a látóhatár alá folyik
és ott a hegyek mögötti árnyas
völgyekben dermeszti magát a
hűvös éjszakába, rideg, porcelán-
törékeny szerelemmé, kis festett
virágokkal a konyhacsempén.

